

mind,“ diskas Mart nõnda, et mets, mis tee ääres oli, wasta
tõlas. „Aga nüüd wõin ka sinu käest muju saada, efs
ole tõsi?“

„Ja muidugi,“ wastas Anu natufe häbenedes, „mina
olen ju nüüd Jumala ees sinu pruut.“

Suure palawusega wõttis nüüd Mart Anu laenlasse ja
andis talle südamest suud. Metsa puid ja Jumala film
oliwad selle libluse tunniswehed.

Mõlemad oliwad wabeajal juba kodu ligi jõudnud, mis
metsa salga sees seisis, sest see mets, kus sees Mart oma
armastust Anule awaldas, oli Anu isa koha järele. Wardi
wanemate sauna urtsil seisis selle tee ääres, kust Anu pidi
mööda minema. Kui mõlemad oliwad sauna õue wärawa alla
jõudnud, labustiwad nad sääl suuandmisega teine teisest ära,
mõlemate südamed täis rõõmu, et ei jõua rääkidaagi.

Kui Mart tuppä astus, mis ehk küll waewaline ja waene
aga siiski pugas ja foristatud oli, tuli talle esite ema usse
pääle waenu ja küsis kobe, kui ta Wardi otsa oli waadand:
„Kunle, Mart, mis sulle täna kiriku teel on juhtunud, et sa
nii nagu ümber muudetud oled?“

„Mis mulle siis peab juhtunud olema, ema?“ ütles Mart
esite salates.

„Ega mina ei tea,“ wastas ema, „aga seda ma näen su
näost, et sulle midagi on juhtunud. Sa ei ole mitte nõnda,
nagu sa iga päew oled, waid hoopis rõõmsam, rahutum ja
punasem, ja su nägu on nagu ära seletatud: ütles, Mart, mis
õnnega oled sa kofku juhtunud, sest näha on, et see kurw asi
mitte ei wõi olla.“

„Mis teil siin on?“ küsis nüüd isa, kes ka kambrikeseft
tuppä astus ja ema wiimased sõnad oli kuulnud.

„Ei midagi, ma tahtsin üksnes kuulda saada, mis Wardile
on teel juhtunud,“ ütles ema, „temal oli tuppä astudes imelik
nägu, nagu ma seda tal enne ei olnud näinud. Kunle, Mart,
kas ükspäini kodu tulid kirikust, wõi oli sul felti ka?“

„Ükspäini ei tulnud ma mitte,“ wastas waike häälega Mart.

„Kes siis sinuga ühes tuli?“ päris ema terawal meelel edasi.

„Pere Anu oli ka kirikus käinud, ja mina sain temaga

teel kofku ja tulin ühes temaga kuni kodu,“ wastas Mart
natufe punaseks saades.

„Kas teisi inimesi sugugi ühes ei tulnud?“ küsis ema weel.

„Ei tulnud, meie olime kabelest,“ wastas jälle Mart.

„Mis asja wõis sul ometi pere Anuga sündida?“ uuris
ema ifka terawamalt järele ja waatas filmitsedes poja otsa.

„Koh, kui te just seda teada tabate,“ wõttis poeg sõna, „siis
wõin ju teile ütelda, et midagi on juhtunud, aga see ei olnud
mitte paha asi, ja pean ta esiteks weel oma saladuseks pidama.“

„Poeg, sul ei pea midagi salaja oma wanemate ees
olema,“ ütles nüüd isa. „Kui see päälegi paha asi ei ole;
siis wõid ju meile seda kobe ütelda. Tead ju küll, et meie
üksi sinu kasu nõuname.“

„Koh, üts ta kõi,“ ütles Mart wiimaks wiimilades,
„siis tahan teile seda ütelda: Ma olen täna pere Anule oma
armastust awaldanud, ja tema on seda wasta wõtnud. Ta
lubab, nii pea kui mul wähe wõimalik on pulme teha, minu
naeseks saada. Mis teie sest asjast arwate?“

„Ühäh, heidekene,“ siljatas ema täis imelspanemist, „mis
seft asjast peab arwama! Kes sinule waeiselle saunalistele lapselle
peretütart annab! Kus ja selle otjaga lähed, Mart! Jäta see
lootus tühja! Ei seft tule midagi wälja.“

„Dota, ema, las' ma lõneten ka,“ wõttis isa wagusalt
sõna. „Armas poeg, ma pean sulle tunnistama, et sa ühe
wäga hääd ja tubli naesterahwa omale oled walitsenud; paremat
ei ole siin ümber kaudu kuugil leida, ja meie poolt ei saa
sulle midagi keeldust ette pandud, kui sa seda armast neitud
omale tabad saada. Aga kõige suurem tahtlus tuleb sulle
wist peremehe poolest, sest ma ei arwa mitte, et tema nii hääd
meelega oma tüttre waeise saunika pojale annab, kui sa ka
natufe koolitatud oled. Toona, kui temaga koos olin, siis ta
küsis koguni pool pilgates sinu järele: „Koh, mis siis sinu
koolitatud poeg teeb?“ Kas ta ifka weel sinu juures on? Kas
ta weel ifka ussi, ilmalikka ja jumalafartmata raamatuid ja
zeitungisid loeb?“ Waat', nii küsis ta. Sa näid tal nagu
okas filmas olewat, usu mind, ehk sa küll midagi temale ei
ole paha teinud.“